

Qüestió d'enfocament

Us proposo conèixer la iniciativa cultural que tindrà lloc del 21 al 31 d'agost vinents al Pinell de Brai, a la Terra Alta, i que signa el col·lectiu de circ teatre itinerant Nilak.

LLUÍS
PUIG

@LluísPuigGordi

El pòrtic del programa que han articulats les impulsores —en femení, com les agrada definir-se— d'aquest projecte democratitzador em resulta tant seductor com clar i, amb el seu permís, us en compartiré alguns fragments perquè expliquen d'una manera excel·lent el perquè de la iniciativa que han impulsat i que ens arriba novament ara, a finals del mes d'agost, per fer més “portable” aquest estiu que ja s'escola.

En realitat, Nilak va presentar el novembre passat la seva “eina”, que no és altra que una carpa meravellosa (amb part de manufactura italiana, que en són uns autèntics especialistes) destinada a portar la cultura a aquelles zones del país exemptes d'equipaments estables. Aquesta presentació va tenir lloc a Vilalba dels Arcs i va servir al col·lectiu per compartir amb amics, col·laboradors, ciutadania i administracions un programa artístic, però també social, ambiciós. Amb aquesta segona trobada del 21 al 31 d'agost, Nilak tanca el cercle del primer any del seu projecte “Cerç de circ”, que ha servit per apropar les arts del circ —enteses així, en plural— als infants, i que s'ha realitzat durant el curs 2021/22 a l'escola César Martinell i l'EtcA (Escola de teatre i circ d'Amposta), gràcies al valuós premi Baldiri Connexions 2021 que atorga la Fundació Carulla.

Si bé la proposta del grup es concreta en la construcció i la itinerància d'un espai escènic que no és altre que una carpa de circ, aquesta “eina” no hauria d'impedir veure més enllà del projecte, la seva profunditat, i que al meu enten-

dre són uns objectius poderosos que es basen a utilitzar precisament el caràcter nòmada de la seva “eina” —és a dir, la seva carpa— per “descentralitzar les arts escèniques dels grans nuclis urbans i convertir els pobles en l'epicentre de les arts escèniques contemporànies”.

El plantejament em sembla tant estratègic com encertat, atès que enfoca la gestió de la cultura centrada no només en l'individu, en la persona, sinó en la seva expressió màxima d'organització col·lectiva que és el poble, el municipi. Posar els pobles al centre, en tant que són els espais que millor reflecteixen el dia a dia de les comunitats, les seves necessitats, fortaleses i anhels, pot ser ben bé la solució a una part notabilíssima dels reptes presents que hem de superar com a societat.

Aquest plantejament d'atenció a la cosa local l'entenc com una manera (molt) eficaç de tenir cura, des del coneixement que garanteix la proximitat dels interlocutors, de les persones i pot arribar a impactar amb el model de governança “des de la distància” que suma cada vegada més veus crítiques. Un model, aquest últim, que no hauríem de veure com a contraposat, sinó com a autènticament complementari al primer.

A ningú se li escapa la desafecció cada vegada major d'una part important de la ciutadania envers els grans discursos i les grans decisions preses des dels despatxos d'organitzacions supranacionals que, per desconeixement o per desinterès, sentim com a llunyanes, malgrat que és ben cert que contribuïm amb els nostres impostos a sufragar-ne els costos de funcionament. I és que les grans xifres derivades dels grans projectes necessiten un aterratge real, concret, i això només es pot fer (eficaçment) des dels municipis.

Tot això ho saben bé els partits polítics, i per això el que estem vivint no és més que una preparació, un preludi d'un any polític que serà molt intens i que culminarà amb les eleccions municipals de maig de l'any vinent. Sentirem de tot, i no sempre bo, però d'entre aquest magma és important recordar que preservar el que és petit és bàsic, perquè del més menut creix el més poderós, major i més important. Tot plegat, qüestió d'enfocament.

Conseller de Cultura a l'exili i diputat al Parlament de Catalunya per Junts